

INTEGRUOTAS ETIKOS – MUZIKOS RENGINYS „JŪRATĖ IR KASTYTIS“

Visi mes bandome samprotauti apie meilę, norime išsakyti kažkokią bendrą tiesą ir tikimės, kad ją visi supras ir priims. Bet kaip mes skaudžiai apsirikame!



Kiekvieno iš mūsų patirtyje būna kažkas labai asmeniška, tai, kas svarbu tik mums patiems. Todėl daugeliu atveju mūsų įrodinėjimai tampa tiesiog beprasmiški.

Jau ketvirtus metus į Papilės Simono Daukanto gimnaziją kviečiame mūsų rajono ugdymo įstaigų mokinius bendram pokalbiui apie meilę ir tikimės, kad jis bus labai įdomus, įvairus ir prasmingas.

Šiais metais kovo 2 d. kvietėme kartu kurti legendomis apipintą Lietuvos pajūrio meilės istoriją, kuri atėjo

nekviesta ir netikėtai. Gal mes niekada nebūtume išgirde šios nuostabios legendos apie Jūratę ir Kastytį, jeigu jos nebūtų iškėlusį ši nuostabi pajūrio meilės istorija. Šią istoriją prisiminę visi susirinkusieji apie meilę kalbėjo skirtingomis „kalbomis“: meninio skaitymo, muzikos, dainavimo. Integruotame etikos – muzikos renginyje dalyvavo Papilės Simono Daukanto, Ventos, Akmenės gimnazijų mokiniai, Akmenės gimnazijos ikimokyklinio ugdymo skyriaus „Gintarėlis“ priešmokyklinės grupės vaikų ansamblis, Ventos muzikos mokyklos tradicinių kanklių ansamblis „Austėja“, Ventos muzikos mokyklos koncertinių kanklių ir birbynių ansamblis „Jaunieji muzikantai“ bei gražus būrys jaunųjų pianisčių.

Tą akimirka, grodami ar dainuodami, skaitydami kūrinio ištraukas mokiniai išijautė į skirtingus vaidmenis: laukiančios motulės, staiga užgimusios meilės tarp Jūratės ir Kastyčio, užsirūstinusio Perkūno, besiblaškančių jūros bangų.

Dėkojame mokytojams, atsakingai paruošusiems savo mokinius, padėjusiems renginį paversti gražia legenda: Gražinai Kazlauskienei, Ilonai Tališauskienei, Aukse Nainytei, Editai Čepulienei, Vidmantui Virbickui, Imantui Vėžukui, Jūratei Kesminienei bei Žanai Savickienei.

Papilės Simono Daukanto gimnazijos direktoriaus pavaduotoja Gražina Karvelienė visiems dalyviams įteikė Padėkos raštus ir renginį užbaigė kažkieno ištartais žodžiais: „Sakoma, kad muzika yra angelų kalba, kuri nušluosto kasdienybės dulkes nuo mūsų sielų“.



Renginio organizatorės mokytojos Andžela Raustienė ir Vitalija Guobienė

PAVASARIS JAU ČIA!

Vis aukščiau pakylanti ir karščiau šviečianti saulė sutirpdė upę kausčiusius ledus. O ji, tarsi saulutei dėkodama, smagiai sau srovėna ir savo čiurlenimu mums primena, kad pavasaris jau čia. Po žiemos parskridusių paukščių čiulbėjimas budina mus iš žiemos sąstingio ir ragina ruoštis artėjančioms šventėms. Šventos Velykos nuo pačių seniausių laikų buvo didžiausia pavasario šventė, kurios simbolis – margutis. Tikime, kad ši šventė labai svarbi daugeliui mūsų, nes Velykos – šeimos šventė, o kiekviena šeima turi savo tradicijas.

Apie Velykų šventės svarbą klausiamo gimnazijos mokytojos Kristinos Dorofėjienės.

Gyvenimas yra keistas. Jis vilioja panirti į dvasinius dalykus per sukrėtimus, per netektis, per troškimą atsikratyti baimių ar širdies žaizdų, o kartais ir per dovanėles. Vaikai ypač mėgsta dovanėles. Jos būna įvairios: kalėdinės – blizgios po eglute, velykinės – margučiai, šokoladiniai kiškučiai. Žinoma, visų evoliucija tokia pat – visi užaugame. Visiems Kalėdos asocijuodavosi su papuošta eglute ir dovanėle po ja, o Velykos – su margučių ridenimu. Bet bręstant persmelkia trapumo, laikinumo nuojauta ir ateina supratimas, kad Velykos – Prisikėlimo šventė. Kristus mirė asmeniškai už mane, kad aš prisikelčiau nauju žmogumi: drašiu, teisingu, atviru, mylinčiu, rūpestingu. Jis mane „nuvalė“, kad tapčiau verta Jo meilės. Tai yra svarbiausia. Kristus prisikėlė ir yra gyvas tarp mūsų – tai mano tikėjimas. Ir šio tikėjimo sutvirtinimais tampa nuolat patiriamos gyvenimo dovanos. Jei aš dabar papasakočiau, kokios patirties esu gavusi, paliudyčiau Dievo veikimą. O Jis veikia, patikėkite. Esu dėkinga už viską. Ir margučiai jau nebesvarbūs. Dabar per šv. Velykas pašlovinu gyvenimą. Švenčiu su šeima. Tėvėlių namai prisipildo klegesio, džiugesio. Mes esame laimingi būdami kartu.

Velykos yra pati gražiausia gyvenimo pašlovinimo šventė.

Kalbiname 6a klasės mokinę Saulę Puzaraitę ir domimės, kokios Velykų tradicijos gyvuoja jos šeimoje?

Man Velykos visada šventė, nes jos dažnai sutampa su mano gimtadieniu. Todėl dažniausiai turiu du rūpesčius: suplanuoti gimtadienį ir kaip kuo gražiau išmarginti Velykinius margučius. Mūsų šeima turi tradiciją Velykų išvakarėse nudažyti Velykinius kiaušinius dviem būdais: svogūnų lukštais ir vašku. Krepšelį su margučiais puošiame pačių daigintais želmenimis, iš miško parvežtomis samanomis ir prasprogdintomis karklų šakelėmis. Tikrą Velykinę nuotaiką sukuria prasprogusi beržo šakelė su pačių sukurtais „kiaušiniiais“.

Nuo mažų dienų laukdavau Velykų dėl dar vienos priežasties, nes būtent tokiu metu į mūsų kiemą parskrisdavo gandrai. Prisimenu save kokių ketverių metukų, kai stoviu ant kalnelio, nenuleidžiu akių nuo gandalizdžio. Ir atsisakau eiti į kambarį, nes dar neparskrido gandrai. Ir tik pasirodžiusi kieme Velykų Bobutė (vėliau sužinojau, kad tai močiutė) nuviliojo mane į kambarį su šokoladiniais kiaušiniiais, kuriuos jai perdavė kiškis.

Velykas švesti pradedu su šeima per pusryčius. Reikia išsirinkti stipriausią kiaušinį. Linksmai susidaužiame Velykiniais margučiais ir skanaudami valgome tiek, kiek telpa. Rodos, kiaušinis kasdienis valgis, bet koks jis skanus, kai yra ištapytas ir išmargintas!

Ir visa Velykinė diena būna šviesi, džiaugsminga, nes tai gamtos prabudimo šventė.

Domimės, kaip švančia Velykas 6b klasės mokinė Austėja Nociūtė.

Šventą Velykų rytą visa šeima nubunda anksti... Pasiražę lovose visi atsikelia ir draugiškai keliauja į Šv. Mišias. Velykos – Jėzaus Kristaus prisikėlimo šventė, kai Jis išgelbėjęs mus nuo nuodėmių prisikelia... Aš bažnyčioje giedu Velykines giesmeles, skaitau kreipinius, ar net skaitinius... Susikaupe, pasimelde valandėlę, atlikę Velykines apeigas - grįžtame namo. Susėdame prie šventinio stalo pusryčiams.

Truputį vėliau mes susirenkame prie pietų stalo, žaidžiame žaidimus: „kieno margutis stipresnis“, „kieno margutis gudresnis“. Žaisdami išaiškiname, kurio margučiai stipresni, gudresni, turi stipresnę kaktą, yra apvalesni, o gal net plokštesni. Susirenka visa didelė šeimyna, aidi vaikų juokas, visi laimingi, bet nebūtinai visiems linksma. Senelis mąsto apie artėjančią pavasarinę sėją, močiutė rūpinasi krosnyje skrudančia antimi, kurią tuoj tuoj patieks šeimynai.

Vakarop jaunoji dukterėčia pastebi gandrą, kuris grįžo į seną, sukežusį lizdą, bet kol kas dar vienas, matyt pati užgaišo. Aš vaikščiodama sode rankomis liečiu sprogstančius vaismedžių pumpurus. Neilgai trukus, sodo gale saulė pasislepia už senų eglių viršūnių, o virš jų lėtai slenkantys debesų patalai taip vilioja poilsio. Nejučia prabėgo ši nuostabi, pavasariška diena....